

Bangha Mónika

MORRISVILLE

Don't cry for me Argentina – énekelte a slágert most már egészen hangosan Meredith, valahol Pennsylvania és New Jersey határában, egyrészt azért, mert úgysem hallotta senki a kihalt és kitáblázott országút szélén, másrészt, hogy kétségbeesését tompítsa. Már három órája ment körbe, az utakat mint valami térképet látta, madártávlatból, mintha csak a somlyói dombról nézne be a völgybe, hol letért egy híd alatti útra, és követve egy táblát addig ment, míg ismerős helységneveket olvashatott, hol belőtte a célt, és mindenén áttörve haladt toronyiránt. De mivel ez az út nem kifejezetten gyalogosoknak volt tervezve, sőt, természetes, hogy az amúgy is székeley egyszerűséghez szokott logikája, és az autós közlekedésben tapasztalt teljes úrlény volta sem segítette, ismételten csapdában találta magát. Így is, úgy is el van tévedve, állapította meg rezignáltan, az ott előtte lehet Morrisville, mégis, eljutni oda nagyobb kihívás, mint eddig gondolta. Persze, az is lehet, hogy nem Morrisville, hanem mondjuk, Philadelphia, nevetett keserűen, és úgy döntött, mégiscsak megpihen egy pillanatra. Még épp időben lépett be a mezőre, amikor egy kivehetetlen színű autó (ez lett volna a maximum, amit a lány egy autóból érzékelné tud) úgy suhant el mellette, hogy szalmakalapja kettőt pattant az aszfalton. A biztonság kedvéért úgy még tíz méterrel beljebb ment, csak azután vette le a mázsásnak tűnő zsákot a válláról.

Mint valami vándorcigány, úgy nézhetek ki – gondolta – és a biztonság kedvéért és saját megnyugvására azért ellenőrizte a zsák tartalmát: uniszex, csupa sárga és krémszínű kezeslábasok, ugyanolyan kombinációjú pokrócok, zörgők, pár játék Zotyinak, aki most az apjával és nagybácsijával valahol az amishok földjét fedezi fel, már amennyire azt egy kétéves képes megtenni. Reflexszerűen simított egyet a pocakján, még nem föltétlenül látszik, gondolta, de azért nagyon is érezte a jelenlétet így, a senki földjén, valahol Pennsylvániában. Csak onnan tudta, hogy még Pennsylvániában van, hogy már kétszer is szembesült a határral, hirtelen megsokszorozódtak a táblák, minden-

féle jelzések, és bár tovább mehetett volna, nem álltak útjába határőrök, mint gyermekora emlékeiben, ő visszafordult, még nem adta fel.

Ma reggel még minden olyan biztatóan kezdődött. Gyerekmentes napot szavaztak neki, de mivel mégiscsak túlzásnak tűnt a négy fal között maradni egész napra, végül úgy döntöttek, hogy magukkal viszik a hídon túl, ott vannak a jó kis bevásárlóegységek, ahol Meredith kedvére időzhet, aztán majd ráérősen hazasétál, lazít estig, míg a többiek visszaérnek az amishok földjéről. Hiába akadékoskodott a sógora, hogy nem lehet gyalog visszasétálni a városba a hídon keresztül, hisz Amerikában nincs olyan, hogy járda, a lány a végsőkig ragaszkodott az egészséges székely arányérzékéhez. Olyan nincs, hogy az amerikaiak azt mondják, nincs út, amikor ő látja a város épületeit. Hányszor ment már toronyiránt, ha nem is Pennsylvaniában, de Transsylvaniában, mikor az volt a téma, hogy hazatalál-e a gombászásból vagy a három faluval arrébb tartott bálból? Akár hajnal háromkor is! Csak akkor zavarodott össze, ha térképet nyomtak eléje, még ma is, bármilyen segédeszköz, mint Google Maps vagy GPS, ha mondjuk vezetne, csak összezavarta. Ezért nem is hozta magával a telefonját sem, úgysem volt rendesen feltöltve reggel, meg amúgy is kivel tárgyalhatna itt, hogyan, kitől kérhetne segítséget? Meredith úgy érezte magát biztonságban, ha két lábát megvethette a földön, minden segédeszköz lehúzta, akadályként csüngött rajta. Azt sem bánta, ha lejárja néha a lábát, csak idő kellett neki, és hogy ne akarjanak segíteni. Hogy békén hagyják. Ez volt a cél a mai nappal is, ugyebár. Már kezdte bánni, hogy nem bírta visszafogni magát a vásárláskor, pedig kivételesen nem magának gyűjtött, fészekrakó ösztöne nem védte meg attól a sok cukiságtól. Ráadásul itt minden jóval olcsóbb, sóhajtott megadóan, otthon erre az összegre, amit most elpalt, egy öltönyt sem készíttethetett volna! Persze, tudja, az egy életre van, ezeket meg a jövővény seperc alatt kinövi majd, de hát a lelket is kell táplálni, nemcsak a testet. A száraz, elég szúrós avaron keresett egy annyi helyet, ahová kényelmesen leülhet, de ez az idegen növényzet, ha lehet így nevezni egyáltalán az útmenti poros, vadvilágra még csak nem is hajazó, élőnek nem látszó burjánhalmazt, sehogysem akarta barátságosan fogadni. Mindenhol szúrt, bökött, mondaná a férje, ez lenne az ígéret földje? Az biztos, hogy ebből sem készítené burjánéat! – kacagott fel hangosan.

Ösztönösen masszírozni kezdte a bal vállát, mintha besüppedt volna a zsák súlya alatt, nézett a mellette levő fekete szemeteszsákra, legalább vett volna pár darab nejlonzacskót, hogy valamiféle normalitás-látszatót keltsen! De kinek is? És mióta normális, amúgy is, errefelé, hogy zacskókkal gyalognak az országúton? Ez a szemeteszsák még jobban is talál a vándor székelly státusához, vagy a travelleréhez, eufemizált a piros hatféle árnyalatában pompázó szétterült rokolyájára nézve. Érezte, ahogy élvezettel süppedt bele egy történetbe, amit majd mesélni fog, évek múlva, talán ennek a kis pocaklakónak is. Ahogy a fenéke kezdett hozzászokni a hepehupás földhöz, lassan megindult benne a történet, hallotta magát, próbálgatta a szavakat, a közönsége időnként változott, csak az volt közös bennük, hogy mindannyian szájtátva lesték a szavait.

Nem, nem akart kilépni innen, otthonának érezte ezt a foltot a fenéke alatt, mint az örök ígéret földjére tévedők, bár maga sem tudta, hogyan került ide. Ha kilép, ha elhagyja elméje játékát, a történetet, amit élvezettel sző, akkor rá kellene döbbsennie, hogy eltévedt, hogy krízishelyzetben van, hogy nincs már út a lába alatt, nemhogy járda. Hogy még segíteni sem lehetne rajta, ha mondjuk, egy cowboy arra tévedne aranyásó portyája után, vagy a rézbőrűekkel való meddő tárgyalása záróakkordjaként. Ja, hogy ez nem Texas? Nem mindegy? Szemét lehunyta, hogy véletlenül se hagyja elméjét elporoszkálni holmi aggodalmakba, végül is hétéves kora óta gyakorolja ezt a játékot, aztán a jógával is ráerősített később, jelen van, de úgy, hogy közben mindenhol máshol, ahol csak akar, egész Amerikát végigbolyonghatja, miért pont azt az egy helyet keresné? Egyáltalán hogyan került ő ide? Ez a kérdés meglepetésszerűen szokott beléhasítani vészhelyzetekben, máskor pedig csak a legnagyobb nyugalomban és hétköznapiságban. Akárcsak a pánik. Levegőben vagyok, terhes vagyok, át kell kelnem az utcán, németül tartok értekezést a gazdaságpolitika meglepetésszerű berobbanásáról Berlinben, hindiül beszélek India miniszterelnökével, bukuk matekból, fogászatra megyek, szaktanácsokat osztogatok rajtam csüngő szempároknek, szektásként menekülök a normálisok elöl, bekerítetek a majmok, a főtt kukorica a kezemben, újból és újból magamra maradok, ünneplóruhában kerekezek karácsonyi misére, pizsamában kerülgetem a dzsungelt, füstszagú lehelletemet mentolos rágóval takaratom, borgőzös éjszakákon szeretetért könyörgök, másnap pedig

keservesen keresem a fonalat... De hogyan kerültem ide? A szőlő az új murötura, az esőmentesség szép idő, pompásan buszozunk Goában, Kolozsváron, évente szocializálodom paleontológiában, ornitológiában, autó- és repülődesignban, Harry Pottert olvasok, Star Warsot nézek, amikor nem legókban, akkor varázspálcákban, lézerkardokban, klónpáncélokban botlok meg saját otthonomban. Méri néninek szólítanak, szavazatomon sok múlik, orvos diákjaimnak egészségügyi tanácsokat osztogatok, azt hiszik, hogy főkönyvelő vagyok, miközben az első kétismeretlenes egyenletben eltévedek. Nemhogy Amerikában. De hogyan kerültem ide?

Lábai zsibbadni kezdtek, most valahogy a féllótusz sem ment, ha legalább valami magasabbra ráülhetne! A zsákra már próbált, de az olyan süppedősen puhának bizonyult, hogy a háta hétrét görnyedt, tovább fokozva a fájdalmat. Ösztönösen keresni kezdte az út és mező határán az otthonról jól ismert járdaszegélyt, bordurát, hogy egész pontos, vagy egész székel legyen. Meglepte, hogy az otthon gondolata, ami annyi identitásproblémát okozott neki, most teljesen összemosódott: mindkét otthonában természetes volt a járdaszegély, az elválasztás, a kettőség, Erdélyben és Skóciában is. Csak itt nincs helye az embernek a maga egyszerűségében, gondolta keserűen, itt az autók letolták az embert a mezőre. Ami nem is lenne akkora tragédia, ha a mező mezőre hasonlítana. Eddig sem látta az autók mögött az embert, de most már gyanítani kezdte, hogy ez nemcsak az ő üldözési mániája, nemcsak összeesküvés-elmélet, hanem az ígélet földjének alaptermészete, amint az ígéletek lassan foszlanak le róla. Ekkor bevillant egy másik járdaszegély hidege, ezúttal szigorúan magyarosan mondván, valahol Budapest és Tahitótfa között. Diákcseré részeként találta magát egyszeriben a népstadioni buszpályaudvaron sokadmagával, azelőtt csupán egyszer volt ilyen messze otthonától, de arra csak a sztorizásokból emlékezett. Kedves középkorú úr várt rá, mellette szegénylős vagy kelletlen kamaszlánya, Meredith nem tudta volna megmondani, ahogyan akkoriban a saját érzéseiről sem volt valami tiszta képe. Fantáziájában Budapest volt maga a végtelenség, az akkori viszonylag helyi ígéletföld, ehhez képest kiderült, hogy nem is ott fog lakni, hanem úgy 20 kilométerrel arrébb, és busszal kell megtennie a távot, ha valamiért egyedül kellene visszamennie. Első alkalommal meg is mutatták a megállót, Meredith agya zúgott a nyüzsgéstől, de jól

megjegyezte, hogy melyik helyről indul az ő busza, L-es kocsállásról. Azt majd csak úgy három év múlva tanulta meg, Kolozsváron, hogy a hely nem elég pontos koordináta, az idő sem, a bizonyosság a számoknál kezdődik. Másnap délután a járdaszegély hideg kövén találta magát valahol Tahitótfalun innen vagy túl, ezt nem tudta volna megmondani, csak hagyta, hogy a kétségbeesés könnyei végigfolyjanak arcán. A megállók számolásába belegabalyodott, a táj egyre kevésbé hasonlított bármire, amit azelőtt látott, szíve egyre türelmetlenebbül készült kiugrani a helyéből. Amikor leszállt, találmra, már szürkülni kezdett. Miután jó alaposan kisírta magát, elindult. Csak az érzések hajtották, egy-egy ismerősebb kerítés, egy villogó ABC kirakata, egy parkoló kamion a garázs előtt. Órákig ment körbe, ekkor már tudta, hogy ott van, de képtelen volt emlékezni bármire is a házból, a színére mondjuk, vagy a kerítésre, hogy milyen az ajtó, vagy van-e utcára néző terasza. A házszámról nem is beszélve. Hideg és sötét ereszkedett rá, de ami a legijesztőbb volt, az a visszatarthatatlan vizezési inger. Egyre gyorsabban fordult meg az utca végén, énekelt, már azt sem bánta, ha valaki csak beengedi pisilni. Ekkor szólalt meg a kutya, soha, azóta sem volt kutyának annyira hálás.

Hogy végül hogyan került oda a gigantikus vasépítmény lábához, hogyan jött össze neki ez a hídtól hídig járás, nem tudta volna megmondani. Az idő – és a tér is –, ami a pihenőjétől mostanig tartott, elsüllyedt, valamiféle fekete lyuk szippanthatta be, csak a menés ritmusára, a fáradság utáni fázis azon érzetére tud emlékezni, amikor maguktól mozognak a lábak a maguk vassúlyával, vagy inkább az út mozog alattuk, aztán – öröm – valami járdaféle is. Bár babakocsit taszítani még így sem elég széles, jó, hogy most még a hasában, illetve a hátán, hagyta vándorolni a gondolatait. Másnap szokta így találgatni, vagyis szokta volt, hogy hol, kivel, mit, de leginkább csak az érzések ugrottak be, egy-egy borzongás, egy-egy arcfoslány, ami hozta volna a történést is, ha engedi, de nem akarta tudni, elhessegette. Inkább a fekete lyuk, az a kis borzongás, ami velünk marad, néha hívatlanul előáll, az még mindig élhető, lényeg, hogy kijózanodtunk, kikerültünk, itt állunk az első ismerős pontnál annyi órányi sötétben való bolyongás után, mennyi idő is telhetett el, mindjárt Gyuláék is visszaérnek – döbönt meg.

Ahogy átnézett a valószerűtlenül gigantikusra tervezett trentoni hídon, látta, hogy a nagyváros nemcsak a légszennyezés, de a gyorsan közeledő szürkület homályába is borul. Semmi abból a kivehetetlen kőhalmazból nem emlékeztetett az ígélet földjére, de a legjobb referenciapont lett most, mert erre nem lehetett nem emlékezni. Kijózanodva fordított hátat a hídnak, és aznap még nem tapasztalt energiával vetette magát bele az egyenes, de még hosszú útba hazáig. Innen már minden lépés ismerős volt, magabiztosan rázta le a hozzászegődő színesbőrű palit is, egyetlen ellensége a ráereszkedő sötétség. Inkább érzésből, mint tudatosan fordult be az egyenes út végén a lakóparkhoz vezető parkolóhoz. Ekkorra már az utolsó csöpp járda is elhagyta, de már nem érdekelte, autók között táncolva is hazaér, gondolta, bár embernek, autónak nyoma sem volt, fáradt csontjai pedig mindenre, csak táncra nem vágytak. Katartikus érzés volt a kulcsot, amit egyetlen bizonyossággként szorongatott a zsebében mostanig, elfordítani a zárban, a kattánás, a csend, ami várta. Amiért itt maradt, amiért nem ment a többiekkel. Zsákját ledobva esett rá az ágyra. Csak most engedte meg magának, hogy a pocakjára figyeljen, érezze a mozgást, ahogy itt-ott belenyilallik. Két percig sem tartott, újból kattant a zár. De ekkor már álmában mesélte a sztorit Meredith a már úgy tíz-tizenkét éves forma pocaklakójának, akinek, másnap hiába erőlködött, nem bírt visszaemlékezni a nemére. Hiába, Amerika, legyintett, és szemeivel végigsimított a gondosan szellőzni kitett semleges színű babaholmikon. De hogyan került ő ide?

PÁNIK

Egyikük sem mozdult. A fényes vörös sportautó hosszan fékezett, látszott, hogy nehezen alkalmazkodik ehhez a városi sebességkorlátozáshoz, és ha tehetné, inkább szabadon száguldana szelős utakon. Meredith halált megvető nyugalommal várt a zöldet mutató lámpa előtt, jobb lábát letéve az útra, másikat a pedálon pihentetve, hátán a heti bevásárlás súlyától terhes hátzissákkal. Tudta, hogy a másik lábán kellene támaszkodnia, ahogyan meg is figyelte, hogy mindenki más ezt teszi hasonló helyzetben, logikus is nem kitenni az útra a

lábunkat, viszont ő csak a jobban bízott, hogy megtartja az oly labilis egyensúlyát. Ahogyan azt is tudta az agyával, hogy most épp neki lenne elsőbbsége, hogy félelmét és farkát behúzza gurulnia kellene szemrebbenés nélkül a mindenfelől rábámuló autószemek között, szabadon, magabiztosan, ahogyan mindenki más teszi. Ahogyan azt elvárják tőle. Ehelyett csak állt, fél lábbal gyökeret eresztve a biciklisáv határán, másikat a pedálon nyugtatva, várta, hogy mindenki más mozduljon, döntsön, kanyarodjon, kikerüljön, hazaérjen. Tudta, hogy ha nem is hangosan, cifrán káromkodva, mert mondjuk ott ül mellette az anyósa, de magában az összes sofőr most, főleg ez a szembejövő, vérvörösre festett lapos autós, őt kárhoztatja, de nem érdekelte. Senki mással nem tudott most törődni magán kívül, nem is látott senki mást. Ő volt csak, a bárány, üvöltő farkasok közé vetve, egyetlen esélye, ha megőrzi hidegvérét. Amúgy is érdekes kapcsolatban volt a sofőrökkel, egyszerűen nem látta őket. Teljesen véletlenül jött erre rá egyszer, hogy ő az autókat mozgó tárgyagnak látja emberi minőség nélkül, hogy neki hiába integetnek ki belőle, remélve, hogy vissza-integet, elmosolyogja magát. Ő egyszerűen nem látott beléjük, nem kötötte össze emberekkel, mert akkor bízni kellett volna bennük, vagy kifogást találni kiszámíthatatlan viselkedésükre. Márpedig ő nem akart bízni az autókban, ahogyan a szabályokban sem, inkább megállt, kivárt, amíg mindenki elment, hazaért, megvacsorázott, összebújt az asszonnal, villanyt oltott. És akkor végre áthelyezte a saját és hátizsákja súlyát a bal felére, jobbját a pedálra tette, majd erőteljes lökéssel billent át a piroson, a kihalt útkereszteződésen, hazáig már csak egy macska készítette lassításra, suhanásától visszhangzott a kihalt város.

Áttekinthetőség hiánya. Átlátszótlanság. Több irányból, váltakozó sebességgel jövő kiszámíthatatlan veszély, figyelmet elvonó akadályok, zaj, dуда, nyüzsgés. Saját határok elvesztése, cseppfolyóssá, gáz halmazállapotúvá válás. Túl nagy felületen való létezés, kiterjedt sebezhetőség, tested torz mérete, súlya, plusz a rákötött bicikli. Néha még négy gyerek kétszer annyi kerékkel, se vége, se hossza, a hang is elhal, míg a végére érne. Beazonosíthatóságra való képtelenség. Tudod, hogy a tied az a láb, kar, de nem tudod mozgatni, kimozdítani, mint valami hipnózisban, álomban, le kellene vetni, nagyvonalúan, mint nehéz, túl meleg kabátot az augusztusi kánikulában. Lelkedre aggatott

kellékek nehezítik a lépést, a szárnyalást lehúzó papírnehezékek, mintha csak a te javadra: bicikli, siléc. Minden a saját karikatúrája: bicikligurulás helyett ócskavas nyikorog, recseg, rozsdás nyomot hagy maga után. Legszívesebben mindent levetnél, csak a finom port hagynád a szárnyadon, ami tovalibbent. Nem élt két szárnyalással a földön, mondta valaki Sziszről, mosolyogsz, máris jobb. Érezni a járdát a lábad alatt, az lenne most jó, az eget fölötted, négy irány, négy évszak, hétköznap, vasárnap. Minden a helyén, onnan mozdulni ki saját tempóban.

Elindulni. Valahogyan csak átjutunk. Minden másodpercben elindul úgy tíz ember, pontosan tudják, hogy mikor tehetik, valami íratlan közmegegyezés van itt gyalogosok és az összes jármű vezetője között, vagy valami automata érzékelő, ami nemcsak a test melegét, de a szándékot is érzékeli, pedig az ember még nem is, és aszerint lassul, fékez, előz, ékelődik be. Nem, dudálni nem azért, az csak köszönésforma, amolyan hello vagy namaste, itt mindenki laza, társadalmi életet él az úton, teázás közben, mellékesen vezetne, ha a zötykölődés megengedné, így inkább csak maximumra veszi a zenét. Dill, dill, hallatszik két utcával arrébb is, a robogón féloldalasan ülő száris hölgy elkapja a dallamot, dill, dill, Meredith pedig ráismer a bollywoodi filmzenére. A film is beugrik az összes 4 órájával, milyen jó lenne most stílusosan Bombay Mixet ropogtatva a szófán heverve nézni, hűs lasszíval leöblíteni, a zenés-táncos részeken elbóbiskolni vagy épp elmosogatni, míg kint aprószemű, végtelen skót eső szemerkélne, netán ropogós, lájbifelvevős csiki hideg ropogna. Ehelyett itt van Delhiben egy átjáró előtt, ötödmagával, vagyis ötszörös sebezhető felülettel, izzasztó melegben, a napot hónapok óta fogságban tartó légszennyeztségben, és nincs az a Hargita, ahová föl lehetne futni egy kis napért, levegőért, nagyvonalúan ránézni a láthatatlan városra, ez a köd maga az áthidalhatatlan valóság, pont úgy megfogható, mint a fülsiketítő zaj vagy a mindent átjáró fűszeres húgyszag. Vagy ez a tátongó úr a két járda között. De hogyan került ide? Pont előtte nyílt meg a föld, neki pedig mindenképp át kell jutnia a szakadék fölött. Semmi hasonlóra nem tud gondolni, ami most segítene, soha ilyen reménytelennek, ilyen kamikazegesztusnak nem tűnt még átkelés az úton. Mindenhol bejárattott rutinja volt, kívülálló észre sem veszi a benne dülő háborúkat. Skócia: gomb megnyom, zöld emberke lép, színes emberkének lelépnek

az útra, kinyitom, elzárom, felkapcsolom, leoltom. Ha én felgyújtom, neki leoltódik, össze van kapcsolva, együtt, egymással összefüggésben működik, mindennek, mindenkinek megvan az ideje, a nyugalma. Főleg a nyugalma. Számok mutatják az időt, ha elfogy, újrakezded később. Minden és mindenki kívár. Csíkban: lelépsz, nyak kinyújt, vissza. Újból le, nyak még jobban kinyújt, hogy a tilosban parkoló autókön túl lássunk, mehet. Az örök(zöld) kérdés: lépjünk le, hogy megálljon, vagy álljon meg, hogy leléphessünk? Rendszerint kívárok, még ha az örület-be kergetem is a sofőröket. Akik itt nem átallnak káromkodni sem. Vagy kimutatni. Nem nagyon érdekel a szabály, ha a biztonságom a kérdés. Itt nőttem fel, ismerem a szabályokhoz való viszony képlékenységet. A kettő közül valamelyik mindig bejön. 50%. Kiszámítható, követhető, tanulható.

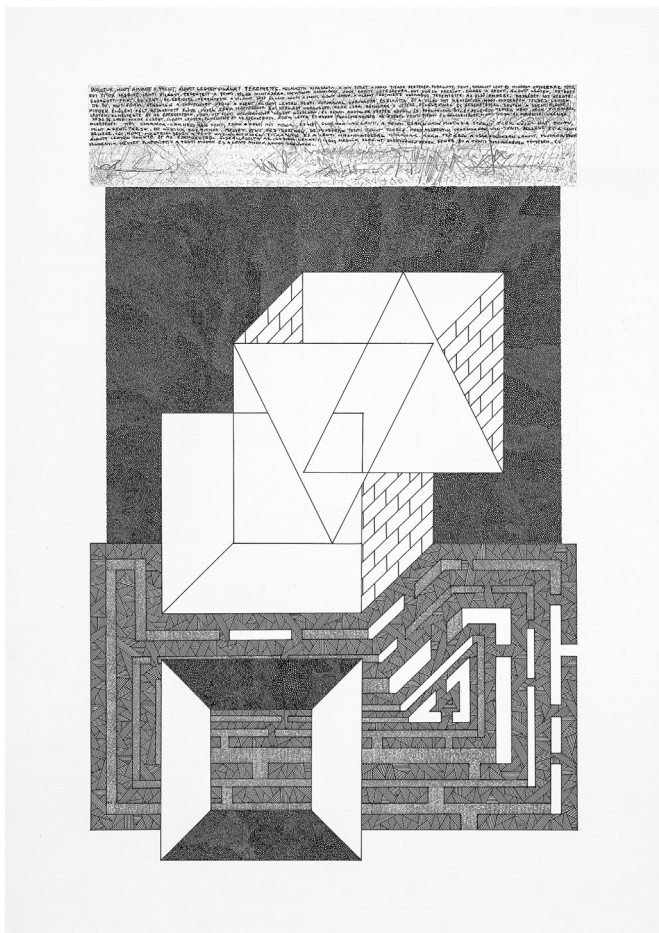
Nem úgy ez a nyelv – gondolta később Meredith –, és nem kifejezetten a hindire gondolt. Lám, ez a dill is milyen szép, dallamos, mint a magyar, tele érzéssel, szinte kitalálható jelentéssel, duplázott mássalhangzók, nyújtott és rövid magánhangzók érzékenyítő váltakozása. Ott van az l-lekben a szív dobbanása, ahogyan továbbhullámzik. Bár most ez nem volt túl megnyugtató, inkább kontrollálatlan kalimpálásra emlékeztetett. A közlekedés nyelve, ez a spontán áramlás, amin fennakadt Meredith, ami lefagyasztja, pedig nincs itt káromkodás, türelmetlenség, csak mosoly, felkiáltás, zene, ritmus, cikkcakk, egy nyelv, amit nem beszél, döbrent le, mégis indulnia kell most az egész világ ellenében, az összes autó, riksa, robogó, tehén, kis- és nagyteherautó ellenében, minden irányból egyszerre rohamozó veszély ellenében, mert ide lett pottyantva, mint tehénszar az út közepére. A duda most a fülét megkerülve egyenesen az agyát szürkálja, egyszerre több frekvenciában érkezik, sehogy sem bírja visszatolni háttérzajnak, izmai ösztönösen összehúzódnak, szemét összeszorítja, minden érzéke védekezésbe lendül. Most kellene felkapjon egy drón, fognám két gyerekek kezét, a másik kettő a lábamba kapaszkodna, elegánsan átlendítene a szakadékon, és letenne a túloldalon. De azt sem bánnám – hirtelen beléhasít a reménység –, ha egyszerűen felébrednék, mint néha rémálmaim közepén, ha rajtakapom magam, hogy csak álmodom. Komoly képességet fejlesztett ki magában valamikor, még pályája kezdetén, hogy álmait ellenőrzés alá vonja, ez azt is jelentette, hogy ébrenlétét folyamatosan megkérdőjelezte, ellenőrizte, hogy álmodik-e,

kialakítva ezzel egy állandó készenléetet és reflexiót. Nem kap fel semmi, és hiába koncentrálok egy pontra teljes erőmből (a REM-fázist próbálva megszakítani): végtelen ez az álom, nem egyéjszakás, mennem kell, bíznom, úgy csinálni, mintha nem, gyerekeim már így is gyanúsan méregetnek, sürgetnek. Mennyi alkalom futott már el így, az alkalomra várva, a biztosra, az alkalom alkalmára, mennyi megbénult helyzet, hibernálás, cselekvéshiány, várakozás az ideális pillanatra!

Mint a szekus, jön a pánik. Nincs jel, nincs ok, te sem vagy. A résnyire megnyitott ablakon keresztül hallod, ahogy megáll a tragacs a ház előtt, pont a konyhaablak előtt. Majd a lépcsőház ajtajának csapódása, amit sose fognak már megjavítani, visszhangzó léptek, mintha koreográfiára: bal-jobb, bal-jobb. Carpați füst szivárog be, ellepi a tüdőd, nem bírod kifújni, mindig marad valami, kapkodsz. Ajtót nyitnál, de hisz onnan jön, tekereg a füst, beveszi a hideg kanyarokat, már látható a kilesőn. Hosszan kitartott csengetés, bele a kifeszített csendbe. Honnan jöttek, hová visznek, nem érdekes. Csak az az állandó készenlét, a felfüggesztett létezés van, majd a rajtakapás, a kapkodás. Zsibbad a kéz, a láb, végül az arc is, ellenállni fölösleges, inkább a ritmust próbálok megtartani: be, visszatart, kienged. A szív szorul, nem engedve a ritmusnak: zakatol. Nincs jó válasz, kérdés sincs: kiterítenek úgyis. Aztán előnt a füst, elveszítéd azt a kevés fegyelmet, amivel a légzésedet irányítottad, kimondod a kimondhatatlant, odacsapsz, kapkodsz, üvöltesz, csapkodsz. Tudod, hogy minden mozdulattal, hanggal fogy a levegőd, az életed. Most mégis harcolsz, hagyod magad elveszni, hisz nem veszíthetsz már semmit. Szülő nő sikolya tét nélkül. Aztán egyszerre csak elereszt, szinte felborít a friss levegő, tévedés volt, mi a gond, uram? Gyerek nincs, csak az a végtelen elengedés a görcs után, súlytalan gyönyör, elhaló léptek zaja: bal-jobb, bal-jobb, kienged, visszatart, beszív. Vakító fény áramlik a lépcsőházba, messziről motorzúgás farka. A konyhaszékre lerogyva tudatosítod: most épp megúszad, közben tudod: visszatér.

Nem is ő indult el végül, hisz nem volt ura magának, még kevésbé a gyerekeinek. Szegények, és már azt sem tudta, kit sajnál jobban, biztosan szánják az anyjukat. Most már megtorpanni nem lehet, menni sem, kifeszítenek úgyis. Hogy végül ki rángatott át kit, nem tudná megmondani, csak egy suhanó szári szantálillatú érintését érezte az arcán, aztán hogy már a másik oldalon van és próbálja összerakni

magát, mint valami eszméletvesztés után. De előtte még lerogyott az útszéli kőre, gyógyító zokogásban tört ki, jó hangosan szidott mindent és mindenkit, valamit hindiül is motyogott, talán káromkodott, ha lehet azt egyáltalán hindiül, meg képes lenne Meredith a káromkodásra, mindenesetre nem akarta a gyerekei orrára kötni. A Soha, soha többét viszont kivehetően és magyarul mondta.

*A harmónia kövei I., 2020
(70 x 50 cm, tus, ceruza, papír)*